

[Kirsten Jacobsen]

mænd, og hvilke initiativer agter statsministeren at tage i den anledning?»

(Spm. nr. 182).

Begrundelse.

Der henvises til artikel i Politiken den 2. november 1978 vedrørende interview med boligministeren.

Besvarelse (14/11 78):

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Efter praksis kan ministre under samråd med folketingets udvalg i en vis udstrækning tage embedsmænd med til mødet, hvis udvalgets formand er indforstået hermed.

Denne adgang benyttes i forskelligt omfang – formentlig navnlig afhængigt af sagens karakter.

Det beror på ministerens skøn i det enkelte tilfælde, hvorvidt en eventuel adgang til at lade sig ledsage af embedsmænd bør benyttes.

Boligministeren har over for mig bekræftet, at hans udtalelser om at give møde med embedsmænd ikke indebærer et ønske om at fravige ovennævnte principper.

Spørgsmålet giver mig derfor ikke anledning til yderligere overvejelser.

Til *justitsministeren (6/11 78)* af:

Voigt (FP):

»Vil ministeren sørge for, at narkotikaforhandlere bliver uskadeliggjort effektivt, i den tid de afsoner deres straf, på den måde, at der bliver iværksat de bedst mulige sikkerhedsforanstaltninger til at udelukke flugt fra fængslerne?»

(Spm. nr. 183).

Begrundelse.

Det fremgår af Jyllands-Posten for den 4. november 1978, at en arbejdsgruppe under kriminalforsorgen i løbet af få måneder afgiver en betænkning, hvoraf det blandt andet skulle fremgå, at der ikke er planer om at ændre forholdene i anstalterne, samt at sikkerhedskravene er for strenge, hvis for få flygter.

Man skal læse meget og høre meget, før ørerne falder af og øjnene bliver slørede. Det skete næsten for mig, da jeg læste Jyllands-

Posten fra den nævnte dato. Det kan ikke være rimeligt og langt fra fornuftigt, at der tales om sikkerhedskrav, der er for strenge. Når folk puttes i spjældet, skyldes det som regel, at de har begået en lovovertrædelse. Man får i dagens Danmark nærmest indtryk af, at disse stakler bør have mulighed for at flygte fra deres straf. Det fremmer bestemt ikke respekten for det i forvejen elendige retssystem, der ustandselig forfølger politiske modstandere, mens voldsforbrydere, narkohajer m. fl. nærmest bæres i guldstol af kriminalforsorgen.

Besvarelse (16/11 78):

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Indsatte, der er dømt for alvorlig narkotikakriminalitet, vil kun i ganske enkeltstående tilfælde blive anbragt i åben anstalt, ligesom de kun har mulighed for udgangstilladelse, såfremt særlige omstændigheder taler derfor, og i øvrigt først efter indhentet udtalelse fra politiet. Kun hvis der ikke skønnes at være risiko for undvigelse, kan overførelse til åben anstalt komme på tale.

Til *justitsministeren (6/11 78)* af:

Voigt (FP):

»Vil ministeren drage omsorg for, at der uanset fald eller stigning i antallet af fanger bliver taget skridt til at ændre forholdene i vore anstalter, således at flugtmuligheder nedsættes mest muligt?»

(Spm. nr. 184).

Begrundelse.

Det fremgår af Jyllands-Posten for den 4. november 1978, at en arbejdsgruppe under kriminalforsorgen i løbet af få måneder afgiver en betænkning, hvoraf det blandt andet skulle fremgå, at der ikke er planer om at ændre forholdene i anstalterne, samt at sikkerhedskravene er for strenge, hvis for få flygter.

Man skal læse og høre meget, før ørerne falder af og øjnene bliver slørede. Det skete næsten for mig, da jeg læste Jyllands-Posten fra den nævnte dato. Det kan ikke være rimeligt og langt fra fornuftigt, at der tales om sikkerhedskrav, der er for strenge. Når folk puttes i spjældet, skyldes det som regel, at de har begået en lovovertrædelse. Man får i da-